Robert Sheckley

Zirn abandonat, Palatul Jenghik în flăcări, Jon Westerley mort[1]

Traducere de MIHAI-DAN PAVELESCU[2]

[1] Titlul original „Zirn Left Unguarded, the Jenghik Palace in Flames, Jon Westerley Dead"; apare prima dată în anul 1972 în Nova 2.
[2]Versiunea în limba română a apărut în anul 1992 în Colecția „Povestiri științifico-fantastice" nr. 492 (Seria nouă)

Deformată de zvonuri înspăimântătoare, ştirea ne-a parvenit neclară.

— Sfârşitul ni se apropie, spuse Charleroi. Privirea i se ridică şi cuprinse întregul Pământ. Va fi un mausoleu frumos, adăugă el.

— Vorbele tale sunt ciudate, zise ea. Şi totuşi, purtarea ta mă atrage... Apropie-te, străine, şi desluşeşte-mi.

Am păşit îndărăt şi-am tras sabia din teacă. Înapoia mea s-a auzit un şuier metalic; Ocpetis Marn îşi scosese şi el spada, iar acum, spate în spate, aşteptam apropierea hoardei Megenthilor.

— Scump va fi prețul vieții noastre, Jon Westerley, vorbi Ocpetis Marn, cu sâsâitul gutural specific rasei Mnerienilor.

— Adevărat grăieşti, i-am răspuns. Înainte de sfârşitul zilei, nu puține fi-vor văduvele care vor dansa Bocetul Trecerii.

— Şi destui biți nemângâiați, încuviință el, vor face sacrificiul cel singuratic Zeului Morții.

Amândoi am surâs, auzind vorbele de îmbărbătare ale celuilalt. Totuşi, situația era disperată. Masculii Megenthi înaintau încet, implacabil peste pajiştea acoperită cu muşchi verzi şi stacojii. Îşi pregătiseră *raftii* - cuțitele lungi, curbe şi cu două tăişuri, ce răspândiseră teroarea prin ascunzişurile cele mai tainice ale civilizației galactice. Am aşteptat.

Primul tăiş se lovi de sabia mea. Am parat şi-am ripostat, străpungând gâtul adversarului. Se clătină, împleticindu-se îndărăt, şi m-am încordat în aşteptarea următorului potrivnic.

De data aceasta, doi Megenthi se năpustiră spre mine Auzeam icnetele sacadate ale lui Ocpetis, tăind şi ciopârțind cu spada. Într-adevăr, situația noastră era complet disperată.

M-am gândit la nemaiîntâlnitul concurs de împrejurări care mă adusese în postura aceea. M-am gândit la Oraşele Pluralității Terrane, a căror existență atârna de rezultatul, sortit deja pieirii, impasului actual. Mi-am amintit de toamna

din Carcasonne, de diminețile cețoase din Saskatoon, de ploaia oțelie căzând pe Colinele Negre. Oare aveau toate să dispară? Cu siguranță, nu! Şi totuşi... de ce nu?

— Acestea sunt datele, i-am spus calculatorului, aceasta este situația noastră. Fă-ne hatârul şi rezolvă problema, salvând viețile noastre şi viețile celor de pe Pământ.

Calculatorul răspunse.

— Problema nu poate fi rezolvată.

— Atunci, cum să salvăm Pământul de la distrugere?

— N-o faceți, zise calculatorul.

Am plecat abătuți. Însă Jenkins rosti:

— Ce dracu'! a fost doar părerea unui calculator!

Ne-am regăsit buna dispoziție. Am înălțat din nou frunțile. Am hotărât s-auzim şi alte opinii.

Țiganca întoarse cartea. Era Judecata de Apoi. Am plecat abătuți. Însă Myers rosti:

— Ce dracu'! a fost doar părerea unei țigănci!

Ne-am regăsit buna dispoziție. Am înălțat din nou frunțile. Am hotărât s-auzim şi alte opinii.

*

Singură ai spus: „<<Pe fruntea lui, o floare strălucitoare de sânge.» M-ai privit straniu. Trebuie oare să te iubesc?”.

Totul a început atât de neaşteptat... Forțele reptiliene ale Megenthului, atâta vreme paşnice, porniră brusc să se extindă, datorită serului primit de la Charles Engstrom, telepatul megaloman. Jon Westerley fu rechemat în grabă din misiunea sa secretă pe Angos II. Westerley avu neşansa absolută de a se materializa într-un cerc de Forță Neagră, datorită trădării necugetate a lui Opetis Marn, credinciosul lui tovarăş Mnerian, care, fără ştiința lui Westerley, fusese capturat în Sala Oglinzilor Plutitoare, iar controlul minții sale fusese preluat de trădătorul Santhis, conducătorul Ghildei Entropice. Acela a fost sfârşitul lui Westerley şi începutul sfârşitului nostru.

*

Bătrânul era letargic. Am desfăcut legăturile care-l fixau în scaunul de pilotaj ce mocnea înăbuşit şi-am simţit izul dulce-sărat-acrişor al mangineei - drogul cel perfid, crescând numai în grotele Ingidorului, a cărui influenţă ne corupsese santinelele de-a lungul Zidului Centurii Stelare.

L-am scuturat cu brutalitate.

— Preston! am strigat. În numele Pământului, în numele Magdei, în numele a tot ceea ce iubeşti... spune-mi ce s-a întâmplat?

Ochii i se rostogoliră în orbite. Gura îi zvâcni. Cu un efort uriaş, rosti:

— Zirn! Zirn e pierdut, e pierdut, e pierdut!

Bărbia îi căzu în piept. Moartea îi recompuse trăsăturile.

Zirn pierdut! Mintea îmi lucră furibundă. Asta însemna că Trecătoarea Stelei Mărețe era deschisă, că acumulatoarele negative nu mai funcționau, iar soldații roboți erau copleşiți. Zirn era o rană prin care avea să se scurgă sângele vieții noastre. Oare mai exista vreo cale de scăpare?

*

Preşedintele Edgars privi telefonul azuriu. Fusese avertizat să nu-l utilizeze decât în cazul celei mai înspăimântătoare catastrofe, şi poate chiar nici atunci. Totuşi, situația actuală nu justifica...? Ridică receptorul.

— Recepția Paradis, domnişoara Ofelia.

— Sunt Edgars, preşedintele Pământului. Trebuie să vorbesc urgent cu Dumnezeu.

— Momentan, Dumnezeu lipseşte din birou. Pot să vă ajut cu ceva?

— Ştiți, spuse Edgars, suntem în pragul unei situații de-a dreptul îngrozitoare. Adică... se pare că este sfârşitul total.

— Total? repetă domnişoara Ofelia.

— Nu... nu, *literal* vorbind. Este vorba de distrugerea noastră. Pământul şi toate celelalte... Dacă l-ați putea anunța pe Dumnezeu...

— Deoarece Domnul este atotştiutor, sunt convinsă că problema îi este cunoscută.

— Bineînțeles... totuşi, m-am gândit că dacă i-aş putea vorbi personal...

— Mă tem că nu este posibil, îi puteți lăsa un mesaj. Dumnezeu este bun şi drept şi sunt sigură că va analiza problema dumneavoastră şi va face ceea ce este drept şi cuvios. Este minunat, să ştiți! Îl iubesc pe Dumnezeu!

— Cu toții îl iubim, replică, trist Edgars.

— Mai este ceva?

— Nu... Ba da! Pot vorbi cu domnul Joseph J. Edgars?

— Cine este persoana?

— Tatăl meu. A murit acum zece ani.

— Îmi pare rău, domnule. Nu este permis.

— Puteți, cel puțin, să-mi spuneți dacă este acolo, sus, cu ceilalți?

— Îmi pare rău, dar n-avem voie să divulgăm asemenea informații

— Bine, atunci îmi puteți spune dacă există *cineva* acolo, sus? Vreau să spun, există cu adevărat o viață de apoi? Sau poate, eşti numai dumneata şi cu Dumnezeu? Sau, poate, numai dumneata?

— Pentru informații referitoare la viața de apoi, răspunse domnişoara Ofelia, vă rugăm să luați legătura cu cel mai apropiat preot, pastor, rabin, imam sau oricare altă persoană de pe lista autorizată de reprezentanți ai Domnului. Vă mulțumim pentru apel!

Se auzi un sunet suav de clopoțel. Apoi, legătura se întrerupse.

— Ce-a zis Barosanul? întrebă generalul Muller.

— Am vorbit cu secretara lui; m-a dus cu vorba...

— Eu, personal, nu cred în superstiții de genul lui Dumnezeu, zise generalul Muller. Chiar dacă se întâmplă să fie adevărate, mi se pare mai sănătos să nu cred. Îi dăm drumul?

Îi dădură drumul.

*

Declarația robotului care s-ar fi putut să fie Dr. Zach:

„Adevărata mea identitate constituie o taină pentru mine; o taină care, în condițiile actuale, nu mă aştept să fie dezlegată.

Am fost însă în palatul Jenghik. I-am văzut pe războinicii Megenthi revărsându-se peste balustradele purpurii, răsturnând candelabrele, zdrobind, ucigând, distrugând. Guvernatorul a murit cu spada în mână. Garda Terrană s-a retras în Foişorul Durerii şi după o luptă teribilă, a pierit până la ultimul om. Doamnele de la curte s-au apărat cu pumnale micuțe, simbolice.

Au fost răsplătite cu o moarte iute. Am văzut incendiul cel uriaş mistuind vulturii din bronz ai Pământului. Supuşii fugiseră de mult. Am privit palatul Jenghik - zidirea aceea măreață, consemnând limita cea mai îndepărtată a suveranității Pământului, nărunindu-se fără nici un sunet în țărâna din care se înălțase. Atunci am înțeles că totul era pierdut şi soarta Terrei - planetă al cărei fiu credincios mă consider, în ciuda faptului că am fost (probabil) construit şi nu creat, produs şi nu născut - soarta divinei Terra, spun, era de a fi complet distrusă, până ce n-avea să mai rămână nici măcar fantoma unei amintiri."

*

— Singură ai spus: „În ochiul lui a explodat o stea". În această ultimă zi, trebuie să te iubesc. Zvonurile s-au întețit în seara asta, iar cerul este roşu. Îmi place când întorci astfel capul. Poate este adevărat că nu suntem decât pleavă între fălcile de fier ale vieții şi morții. Totuşi prefer să măsor timpul după propriul meu ceas. De aceea, fug înaintea semnelor. Fug împreună cu tine.

Este sfârşitul, te iubesc, este sfârşitul.